

காவியப் பிரதிகளின் எல்லைகளும் அவற்றின் பன்முகப்பாடும் தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களை மையப்படுத்திய ஓர் ஆய்வு

சின்னத்தம்பி சந்திரசேகரம்
மொழித் துறை, கலை கலாசார பீடம்,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.
santhirasegaramsinnathamby@yahoo.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்களை வாய்மொழி, எழுத்துமொழி எனப் பிரிப்பதும், அவற்றுக்கிடையே எல்லைகளை வரையறுப்பதுமான கருத்தாக்கங்கள் தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்திய இலக்கிய மரபுக்கு முற்றிலும் பொருந்துவதாக இல்லை. ஏனெனில், இப்பிரதேசங்களில் சில இலக்கியங்கள் அளிக்கை நிலையில் வழங்கி வருவதன் காரணமாக வாய்மொழி, அளிக்கை, எழுத்து மரபுகளுக்கிடையே பரஸ்பர ஊடாட்டமொன்று நிலவிவருகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக தென்னாசிய, தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியங்களில் இராமாயண, மகாபாரத பாரம்பரியங்கள் வாய்மொழி, அளிக்கை, எழுத்துப் பாரம்பரியம் என்ற மூன்று பாரம்பரியங்களோடு தொடர்புபட்டனவாக உள்ளன. இந்த மூன்று பாரம்பரியங்களும் அடிக்கடி ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தவையாகவும், ஒன்று மற்றொன்றின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதாகவும் உள்ளன. இப்பிராந்தியங்களில் எழுதப்பட்ட மகாபாரத, இராமாயணக் காவியங்களின் மாற்று வடிவங்கள் நூற்றாண்டுகளாக விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இக்கதைகள் அளிக்கைகளின் ஊடாகவே மக்கள் மத்தியில் வாழ்கின்றன. அவர்கள் இத்தகைய காவியங்களின் எழுத்து வடிவங்களையும் அவற்றின் அளிக்கை வடிவங்களையும் ஒன்றாகவே நோக்கி வந்துள்ளனர். ஆற்றுகைப் பாரம்பரியம் எழுதப்பட்ட பிரதிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டிருந்தாலும் அதிக மாற்றங்களையும் பெற்றுள்ளது. அளிக்கையாளர்கள் தமது பிரதிகளையும்

பாத்திரங்களையும் தமது ரசிகர்களை நெருக்கமாகச் சென்றடைவதற்காக சமூகம் மற்றும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொள்கின்றார்கள். எனவே, தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் வாய்மொழி, எழுத்து வடிவங்களுக்கு இடையே காணப்படுகின்ற இடைவினைகளும் வேறுபாடுகளும் சிக்கலான தன்மை கொண்டவை. இந்த இடைவினைகள் இத்தகைய பிரதிகளின் எல்லைகள் பேணப்படுவதற்கு கடினமானவை என்பதை உணர்த்துகின்றன. சமூக மாற்றங்கள் காரணமாக இந்த எல்லைகளுக்கு இடையே இருக்கும் வேறுபாடுகள் மறைந்தும் மாற்றங்களைப் பெற்றும் வருகின்றன என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: பாட எல்லைகள், அளிக்கை, இடைவினை, ஊடாட்டம், மொழியாடல்

1. அறிமுகம்

நீண்ட கால பாரம்பரியம் கொண்ட மொழிகளின் இலக்கிய மரபுகளை எழுத்திலக்கியம், வாய்மொழி இலக்கியம் எனப் பாகுபாடு செய்து, வாய்மொழியாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களுக்கும் எழுத்து வழியாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களுக்கும் இடையே பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன என்ற கருத்தியலே நீண்டகாலமாக முன்வைக்கப்பட்டு வந்தது. அத்தோடு இலக்கிய வரலாறு என்பது எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களை மையப்படுத்தியதாகவே

நோக்கப்பட்டும் வந்தது. குறிப்பாக ஐரோப்பிய இலக்கிய வரலாற்றில் 1960 ஆம் ஆண்டு வரை செந்நெறி இலக்கியங்கள், காவியங்கள் ஆகியவற்றின் வரலாறு எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களை அடிப்படையாக வைத்தே நோக்கப்பட்டன. ஐரோப்பிய காவிய மரபுகள் வாய்மொழி அளிக்கையைவிட எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களோடு அடிக்கடி தொடர்புபடுத்தப்பட்டுப் பேசப்பட்டன. ஏனெனில் அதிகமான ஐரோப்பியக் காவியங்களின் அளிக்கை மரபுகள் அங்கு மறைந்துபோய்விட்டன.

ஆனால், மில்மன் பரி (Milman Parry), அல்வேட் லோட் (Alberd Lord) ஆகியோர் யூகோஸ்லாவிய காவியங்கள் பற்றிச் செய்த ஆய்வு 1960 களில் வெளியானதன் பின்னரே ஐரோப்பிய காவிய மரபில் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் பங்களிப்பும் உணரப்பட்டது. எனினும் இத்தகைய ஆய்வுகளும் வாய்மொழியாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களுக்கும் எழுத்து வழியாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களுக்கும் இடையே பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன என்ற கருத்தையே முன்வைத்தன (சித்திரலேகா,மெள., 1997:20)

ஆனால் தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிரதேச இலக்கிய மரபில் எழுத்து, வாய்மொழி, அளிக்கை மரபுகளுக்கிடையே பரஸ்பர ஊடாட்டமொன்று நிலவிவருவதன் காரணமாக இலக்கியங்களை வாய்மொழி, எழுத்துமொழி எனப் பிரிப்பதும், அவற்றுக்கிடையே எல்லைகளை வரையறுப்பதுமான இத்தகைய மேலைத்தேய

கருத்தாக்கங்கள் இங்குள்ள இலக்கிய மரபுக்கு முற்றிலும் பொருந்துவதாக இல்லை.

ஆகவே இலக்கிய வகைப்பாடுகள், அவற்றுக்கிடையிலான எல்லைகள் என்பன பற்றிய பாரம்பரியக் கருத்தியல்கள் வாய்மொழிக்கும் எழுதப்பட்ட பிரதிக்கும் இடையிலான எல்லைகள் பற்றிய வினாவை எழுப்புகின்றன. அதாவது, வாய்மொழிக்கும் எழுதப்பட்ட பிரதிக்கும் இடையிலான எல்லைகள் பாரம்பரிய இலக்கிய வகைப்பாடுகளின் தனித் தன்மைகளோடு ஒத்துப்போகவில்லை.

நீண்ட கால வரலாற்று ஓட்டத்தில் வாய்மொழி அளிக்கையும் எழுதப்பட்ட மரபுகளும் ஒன்றுக்கொன்று பரிமாற்றங்களைச் செய்துவந்த தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் அளிக்கைக்கும் எழுதப்பட்ட பிரதிக்கும் இடையிலான ஒன்றின் மீதுதொன்றான இடைவினை புரிதலானது ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும் விடயமாக இருக்கின்றது. இவற்றுக்கிடையேயான தொடர்ச்சியான உறவானது வாய்மொழிக்கும் எழுத்து மரபுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை அழுத்திய ஆரம்பகால வாய்மொழி, எழுத்தறிவு தொடர்பான ஆய்வுகளுக்குச் சவாலாக இருக்கின்றன (மேலது:21).

இந்நிலையில் மிக அண்மைக்காலமாக வாய்மொழி/இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் வாய்மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டுவதைவிட இரண்டுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளையும் கலப்புகளையும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளன.

வோல்டர் ஒங் (Walter Ong) என்பவர் லோட் கூறுகின்ற எழுதப்பட்ட பிரதிகளில் காணப்படும் வாய்மொழிக்குரிய மொழியாடல் பண்புகளை வாய்மொழியில் இருந்து எழுத்தறிவுக்கு செல்கின்ற பாதையின் ஒரு படிநிலையின் வெளிப்பாடாக கருதுவார். அதாவது இது வாய்மொழி மனநிலையில் இருந்து முழுமையாக மாறுவதற்கு முன்னுள்ள நிலையாகும் என்பார். வோல்டர் ஒங் முதலானவர்களின் வாய்மொழி, எழுத்துமொழி தொடர்பான கருத்தாடல்களும் பகுப்பாய்வுகளும் தொடர்ச்சியில் டெவோரா ரெனன் (Deborah Tennen) என்பவர் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி என்பவற்றுக்கு இடையிலான ஒற்றுமைகள், வேற்றுமைகள் பற்றிய கருத்துக்கள் பற்றிய பல சிக்கலான வெளிப்பாடுகளை விபரித்திருக்கின்றார். முக்கியமாக அவர் வாய்மொழிக்கும் எழுத்தறிவுக்கும் இடையிலான தொடர்ச்சியான தொடர்பாடல் அணுகுமுறைகள் பற்றி விபரித்திருக்கின்றார் (Burkhalter Flueckger and Laurie J. Sears 1992: 03)

எனவே வாய்மொழிக்கும் அளிக்கைக்கும் இடையிலான தொடர்பு, எழுதப்பட்ட பிரதிக்கும் எழுத்தறிவுக்கும் இடையிலான தொடர்பு, பிரதிக்கும் அளிக்கைக்கும் இடையிலான இடைவினை என்பன தொடர்பான முன்னைய கருத்தாக்கங்கள் வாய்மொழி மற்றும் எழுத்தறிவு பற்றிய புதிய புலமைக் கருத்தாடல்களால் வலுவழிக்கச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

2. ஆய்வு முறையியல்

இந்த ஆய்வு சமூகவியல் மற்றும் ஒப்பியல் நோக்கின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பாரதம், இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய காவியங்களின் எழுத்து, வாய்மொழி, அளிக்கைப் பிரதிகள் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டு அவற்றிற்கிடையிலான தொடர்புகளும் தொடர்பின்மைகளும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

3. கருத்துரையும் பெறுபேறும்

தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் மகாபாரதம், இராமாயணம் முதலான காவியங்களின் பல்வேறுபட்ட அளிக்கை மரபுகள் வழங்கி வருகின்ற நிலையில் அந்த அளிக்கைகளுக்கும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற அக்காவியங்களின் எழுதப்பட்ட பிரதிகளுக்கும் இடையிலான உறவு பற்றி ஆய்வு செய்கின்றபோது இந்தக் காவியப் பிரதிகளின் எல்லைகளின் நெகிழ்வுப் பண்பும் அவற்றின் பன்முகத் தன்மையும் தெரியவருகின்றது.

தென், தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியங்களில் இராமாயணம், மகாபாரதம், சிலப்பதிகாரம் பாரம்பரியங்கள் அளிக்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வாய்மொழிப் பாரம்பரியம், அளிக்கைப் பாரம்பரியம், எழுத்துப் பிரதிகளின் பாரம்பரியம் என்ற மூன்று பாரம்பரியங்களோடு தொடர்புபட்டனவாக உள்ளன. அதேவேளை இந்த மூன்று பாரம்பரியங்களும் அடிக்கடி ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தவையாகவும் (blend), ஒன்று மற்றொன்றின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதாகவும் (Overlap), ஒன்று மற்றொன்றின் மீது இடைவினை

செலுத்துவதாகவும் (interact) உள்ளன. வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் காவியக் கதைகளின் சாராம்சம் பற்றிய தகவல்களை உட்கொண்டதாகவும் பெற்றோரிடமிருந்து பிள்ளைகளுக்கும், நிகழ்த்துபவர்களிடமிருந்து பயிற்சி பெறுபவருக்கும் கையளிக்கக்கூடிய பண்பாட்டியல் தகவல்களுடன் தொடர்புடையதாகவும் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது (மேலது: 06).

தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் மகாபாரதம், இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய காவியங்களின் அளிக்கைகள் பல்வேறுபட்ட வடிவங்களிலே நிகழ்த்துகை செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்த அளிக்கைகளின் எல்லைகள் இரண்டு மணிநேர தனி அளிக்கையாளர்களின் அல்லது முறைசாரா பெண் பாடகர் குழுக்களின் அளிக்கைகளில் இருந்து முழு இரவும் இடம்பெறுகின்ற வடமோடி, தென்மோடிக்கூத்துக்கள், பொம்மலாட்ட நிகழ்த்துகைகள் மற்றும் தொடர்ச்சியாக 30 இரவுகளுக்குரிய தொழில்சார் அரங்கியல் தயாரிப்புக்களின் அளிக்கைகள் வரை விரிந்து செல்கின்றன. இப்பிராந்தியங்களில் இக்காவியங்களின் அளிக்கைகள் பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம், சமய வழக்குகள் ஆகிய சடங்கியல் நிகழ்வுகளிலே நிகழ்த்துகை செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

எவ்வாறாயினும் தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் எழுதப்பட்ட மகாபாரத, இராமாயணக் காவியங்களின் மாற்று வடிவங்கள் நூற்றாண்டுகளாக விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இந்தக் கதைகள்

அளிக்கைகளின் ஊடாகவே மக்கள் மத்தியில் வாழ்கின்றன, கையளிக்கை செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றின் பாத்திரங்கள் அந்த மக்களால் நன்கு அறியப்பட்டுள்ளன நன்கு நேசிக்கப்படுகின்றன.

இலங்கையில் தமிழ் பிரதேசங்களில் ஆடப்பட்டு வருகின்ற வடமோடி, தென்மோடிக்கூத்துக்களில் பெரும்பாலானவை இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகளைக் கருவாகக் கொண்டவை. இங்கு குறிப்பாக கிராமப்புறங்களில் வாழும் பெரும்பாலான மக்கள் இராமாயண, மகாபாரத எழுத்துப் பிரதிகளைப் படிக்காதவர்கள். ஆனால் இந்தக் கூத்துக்களினூடாக அவற்றின் கதைகளையும் பாத்திரங்களையும் நன்கு அறிந்திருப்பதோடு அவற்றை நேசித்தும் வருகின்றனர். இராமன், தருமன், அருச்சுனன், வீமன், கிருஷ்ணர் முதலான இக்காவியங்களது பாத்திரங்களை அவர்கள் மிகவும் நேசிக்கின்றனர். கூத்து அரங்கேற்றத்தின்போது ஒருவர் தான் ஏற்ற பாத்திரத்தைத் திறம்பட ஆடினால் அவருக்குத் திருமண நிச்சயம் கைகூடுவதும், அந்தப் பாத்திரத்தின் பெயராலேயே அவர் அழைக்கப்படுவதும் அந்தப் பாத்திரங்களையும் கதைகளையும் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் நேசிக்கின்றார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

ஆசிய சமூகத்திலே இராமாயணம், மகாபாரதம் அல்லது ஏனைய சில பாரம்பரிய இலக்கிய வகைகள் மேற்கத்தேய இலக்கிய வகைகளான கதைகள், பாடல்களுக்கும்- காவியங்களுக்கும், வரலாற்றுக்கும் - ஐதீகத்துக்கும் அல்லது வாய்மொழிக்கும் - எழுதப்பட்ட மரபுகளுக்கும் இடையிலான எல்லைகளை அடிக்கடி மீறுகின்றன.

மேற்கத்தேயப் புலமையாளர்கள் இந்திய இராமாயணம், மகாபாரதக் கதைகளுக்கும் ஐரோப்பிய காவிய மரபுகளுக்கும் இடையே ஒற்றுமைகளைக் காண்கின்ற அதேவேளை தென்னாசிய, தென்னிழக்காசிய மரபுகள் வரலாற்றுக்கும் ஐதீகத்துக்கும் இடையேயான எல்லைகளுக்குச் சவால் விடுவதாக அமைந்துள்ளதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். உதாரணமாக இந்தியாவில் மகாபாரதக் கதைகள் வரலாற்றைக் குறிக்கும் 'இதிகாசம்' ஆக வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இராமாயணக் கதைகள் வீரச் செயல்கள், துணிகரச் செயல்களைச் சுட்டும் சரிதரமாக அறியப்பட்டிருக்கின்றது (மேலது: 05).

தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்திய மக்கள் இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலான காவியங்களின் எழுத்து வடிவங்களையும் அவற்றின் அளிக்கை வடிவங்களையும் ஒன்றாகவே நோக்கி வந்துள்ளனர். மத்திய இந்தியாவில் ஆற்றுகையாளர்கள் இராமாயணத்தின் ஆற்றுகையினையும் அதன் எழுத்து வடிவங்களையும் மிகவும் சாதாரணமாக இராமாயணம் என்றே கூறுகின்றார்கள். அவர்கள் எழுத்து வடிவத்தினையும் வாய்மொழி வடிவத்தையும் பிரித்துக் கூறுவதில்லை. அதேபோல் மத்திய யாவாவில் எழுதப்பட்ட நாடகங்கள், வாய்மொழி ஆற்றுகைகள் இரண்டுமே லகோன் (Lakon) என்ற ஒரே சொல்லாலேயே அழைக்கப்படுகின்றன. அதேபோல் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வாய்மொழி, எழுத்துப் பிரதிகள் பகம் (Pakam) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பாடப்படுகின்ற வாய்மொழிப் பாடல், எழுதப்பட்ட கவிதைகள்

என்பன மகபத் (Macapat) என்று அழைக்கப்படுகின்றன (மேலது:05-06). இந்த அம்சங்களைப் பார்க்கின்றபோது இவற்றை ஆய்வு செய்வதற்கு மேலைத்தேயத்தவரின் எழுத்து வகையீடுகளில் இருந்து வேறுபட்ட மாற்றீடான புதிய பகுப்பாய்வு மாதிரிகளையும் முறையியல்களையும் உருவாக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது.

புலுய்கிகர் (Flueckiger), சீயஸ் (Sears) ஆகியோர் எழுதப்பட்ட பாரம்பரியங்களுக்கும் அளிக்கைப் பாரம்பரியங்களுக்கும் மேற்கத்தேயக் கருத்தியல்களில் இருந்து வேறுபட்ட வகையில் வரைவிலக்கணம் தருகின்றனர். புலுய்கிகர் மேற்கத்தேயப் புலமையாளர்களும் இந்தியப் புலமையாளர்களும் பாரம்பரியமாகக் கவனிக்கத் தவறிய மத்திய இந்தியாவில் எழுத்தறிவற்ற பெண்களதும் எழுத்தறிவுள்ள பெண்களதும் இராமாயண அளிக்கைப் பாரம்பரியங்கள் பற்றி விவாதிக்கின்றார். இராமாயணத்தின் எழுதப்பட்ட பிரதி இருக்கின்றது என்ற அறிவு இந்த நிகழ்த்துகைக்கு மையமாக இருப்பதனால் இந்த அளிக்கைகளை அவர் 'எழுத்தறிவுசார் நிகழ்வு'களாகக் கருதுகின்றார் (மேலது:07).

சீயஸ் யாவானிய நிழல் ஆட்டக் காவிய அளிக்கைப் பாரம்பரியத்துக்கும் அளிக்கையுடன் பாரம்பரியமாகத் தொடர்புடைய பிரதிகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் ஒரு பொதுமையான வடிவம் உள்ளதை நிறுவுகின்றார். அவர் அதிகமான அளிக்கையாளர்கள் இந்தப் எழுதப்பட்ட பிரதியை ஒருபோதும் பார்த்திராதபோதும் அப்பிரதிகள் யாவானிய நிழல் அரங்கில்

குறிப்பிட்ட பங்குகளைக் கொண்டுள்ளன என்று வாதிடுகின்றார். அவ்வாறே தென்கிழக்காசியப் பகுதிகளில் ஒன்றான பாலியில் (Balinese) அளிக்கைப் பாரம்பரியங்கள் எழுதப்பட்ட பிரதிகளுடன் மிகவும் நெருக்கமான முறையில் பிணைக்கப்பட்டவையாக உள்ளன (மேலது:07-08). எழுதப்பட்ட பிரதி பற்றிய அறிவானது வாய்மொழி அளிக்கையை வளப்படுத்துகின்றது. ஆனால் அது எந்த வழியிலும் அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

வாரனாஸில் (Banaras) வருடாவருடம் அளிக்கை செய்யப்படும் ராமலீலா அளிக்கை எழுதப்பட்ட பிரதியான துளசிதாசரின் ராமசரிதமானசின் விரிவாக்கமாக அமைந்துள்ளது. அளிக்கைப் பாரம்பரியத்தின் வல்லுநர்களும் அளிக்கையாளர்களும் ராமலீலாவை துளசிதாசரது ராமாயணத்தின் வியாக்கியானமாகவே கருதுகின்றார்கள். அவர்கள் எழுதப்பட்ட பிரதியை நடிப்பதைக்காட்டிலும் அளிக்கையை (ராமலீலாவை) பரந்ததாகக் காண்கின்றனர். இது பிரதியின் விரிவாக்கமாக உள்ளது. பாரம்பரிய வாய்மொழிக் கதையினது எழுதப்பட்ட பிரதியினை விரிவுபடுத்துவதனால் நடைமுறை வாழ்க்கையிலிருந்து ஆற்றுகையினை வேறுபடுத்துகின்ற கால, இட வரையறைகளை வலுவழிக்கச் செய்வதன் மூலம் ராமலீலா அதன் எல்லையினை விரிவாக்கிக் கொள்கின்றது என பிலிப் லுட்கென்டொப் (Philip Lutgendorf) வாதிடுகின்றார் (மேலது). எனவே ஆற்றுகைப் பாரம்பரியம் எழுதப்பட்ட பிரதிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டிருந்தாலும்

அதிக மாற்றங்களையும் பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம்.

கேரளாவில் உள்ள தென்னிந்திய நிழல் பொம்மலாட்டப் பாரம்பரியத்தில் எழுத்துப் பிரதிக்கும் அளிக்கைப் பிரதிக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை சட்டேட் பிளக்வேண் (Black Burn) காட்டுகின்றார். இந்த ராமாயணப் பாரம்பரியம் வாய்மொழியாக மத்தியகாலத் தமிழ்க் கவியான கம்பனது செந்நெறிப் பிரதியை மிகவும் நெருக்கமாகப் பின்பற்றுகின்றபோதும் எழுதப்பட்ட பிரதி அளிக்கைகளுக்கடாக எப்படி மாற்றமுறுகின்றது அல்லது சூழ்நிலைக்கேற்ப எப்படி வடிவம் பெறுகின்றது என்பதைப் பார்க்கின்றார். அளிக்கைப் பிரதிகளின் இந்த மாற்றமானது கம்பனது பிரதிக்கான மாற்றீடாக இல்லாது அதனை வியாக்கியானம் செய்கின்ற உபாயமாக அமைகின்றது (மேலது: 08).

இலங்கையில் ஆடப்படுகின்ற பாரத, இராமாயணக் கூத்துக்களில் ஒரு வகையின இக்காவியங்களின் எழுத்துப் பிரதிகளின் கதைகளை முழுமையாக நிகழ்த்திக் காட்டுவன. ஆனால் பார்வையாளர்களின் ரசனையைக் கருத்திலே கொண்டு இக்கூத்துக்களிலே முழுக்கதையும் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது. முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளுக்கு மாத்திரம் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டு முக்கியமற்ற நிகழ்ச்சிகள் சபை விருத்தம் மூலம் விளக்கப்படுகின்றன அல்லது தவிர்க்கப்படுகின்றன. பாரதக் கதையைக் கூறும் தருமபுத்திர நாடகத்தையும் இராமாயணக் கதையைக் கூறும் இராம நாடகத்தையும் இதற்கு உதாரணமாகக்

கூறலாம். இவற்றிலே கதைக்கு வேண்டிய முக்கிய நிகழ்வுகள் மாத்திரம் எடுக்கப்பட்டு அவை கூத்தாக்கப்பட்டுள்ளன (மௌனகுரு, சி., 1998:165 – 66).

பாரத, இராமாயணக் கூத்துக்களில் இன்னுமொரு வகைப்பாடு, இக்காவியக் கதைகளில் சில பகுதிகளை அல்லது தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில நிகழ்ச்சிகளை வைத்து உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவை பாரத, இராமாயணக் கதைகளின் தனித்தனி முக்கிய நிகழ்வுகளை விரிவாகப் பேசுவன. பகாசரன் வதை, துரோபதை வில் வளைவு, வனவாசம், குருகேத்திரன் போர், இடும்பன் போர், கிருஷ்ணன் தூது, 14ஆம் போர், 17ஆம், 18ஆம் போர், கன்னன் சண்டை மற்றும் குசலவன் நாடகம், மயில் இராவணன் நாடகம் முதலானவற்றைக் கூறலாம் (மேலது: 166 – 67).

இலங்கையில் ஆடப்படுகின்ற மேற்படி பாரத, இராமாயணக் கூத்துக்கள் பாரத, கம்பராமாயண எழுத்துப் பிரதிகளை மிக நெருக்கமாகப் பின்பற்றியுள்ளன. ஆனால் அவை சூழ்நிலைக்கேற்ப, ரசனைக்கேற்ப மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளன.

அளிக்கையாளர்கள் தமது பிரதிகளையும் பாத்திரங்களையும் தமது ரசிகர்களை நெருக்கமாகச் சென்றடைவதற்காக சமூகம், சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றிக்கொள்கின்றார்கள். பெண்கள் பாரம்பரியத்தில் இந்தக் கதைகள் பிரதியின் பெண்ணிலைப்படுத்தல் ஊடாக சமூகச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. யாவானிய பொம்மலாட்டக்காரர்களைப் பொறுத்தவரை கிளைக்கதைகளை உருவாக்குவது

முக்கியமாக இருக்கின்றது. அதனூடாக அவர்கள் காவியங்களை யாவானிய ரசிகர்களுக்கு உரியதாக மாற்றுகின்றார்கள். ராமலீலா காட்சிசார்ந்த விவரணத்தின் (visual comentry) ஊடாக செய்யப்படுகின்றது. இச்செயல்முறை உள்ளூர் கதைகளின் ஊடாக கம்பனின் மனிதத் தன்மையைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது.

ராமாயண, பாரத காவியங்களோடு தொடர்புபட்டதாக கிளைக்கதைகளை உருவாக்கி இக்காவியங்களை ரசிகர்களுக்கு உரியதாக மாற்றுகின்ற போக்கு இந்திய, இலங்கை நாடுகளிலும் பரவலாக இடம்பெற்றுவந்துள்ளது. முக்கியமாக காவியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம் நாட்டில் வழங்கிவந்த நாடோடிக் கதைகளுடன் காவியப் பாத்திரங்களை இணைத்து குறித்த பிரதேச மக்கள் கிளைக்கதைகளை உருவாக்கி கதைப்பாடலாக அல்லது கூத்தாக அளிக்கைசெய்து வந்துள்ளனர்.

“கற்பு, வீரம், அறம், தர்மம், நல்லொழுக்கம், தியாகம், நேர்மை போன்ற மனித விழுமியங்களை இவற்றினூடு சிறப்பாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கலாம் என்பதனாலும் இதிகாசத்தில் வரும் விதிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களைவிட இப்புதிய பாத்திரங்களில் தமது அனுபவங்களையும் எண்ணங்களையும் ஏற்றிக் கூறலாம் என்பதனாலும் இத்தகைய கிளைக் கதைகள் நாடகமாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இக்கதைகள் கற்பனையாயினும் மகாபாரதப் பாத்திரங்களை குடும்ப வாழ்வுடன் சம்பந்தப்படுத்தி சாதாரண மனிதர்களின் தரத்தில் இயல்பாக வைத்தமையினால்

பொதுமக்களும் அப்பாத்திரங்களில் ஈடுபாடு கொள்ள வாய்ப்புண்டாயிற்று” (மௌனகுரு, சி., 1998:267-68).

என்று கூறுவது இக்காவியங்கள் ரசிகர்களுக்கு உரியதாக மாற்றமடைகின்ற போக்கைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவ்வாறு பாரதத்தில் வரும் பாத்திரங்களை தமிழ்நாட்டுப் பாத்திரங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி தமிழ்நாட்டில் பாடப்பட்ட கதைப்பாடல்களே அல்லியரசாணிமாலை, ஏணி ஏற்றம், பவளக்கொடிமாலை, பொன்னுருவி மசக்கை, ஆரவல்லி, சூரவல்லி கதை ஆகியனவாகும். இக்கதைகளை வைத்து அல்லி நாடகம், பவளக்கொடி நாடகம், புலந்திரன் களவு நாடகம், ஏணி ஏற்றம் நாடகம், ஆரவல்லி சூரவல்லி நாடகம் ஆகிய கூத்துக்கள் இலங்கை – மட்டக்களப்பில் எழுந்துள்ளன. ஆகவே இந்த அளிக்கை வடிவங்களெல்லாம் ராமாயண, பாரத எழுத்துப் பிரதிகளின் விரிவாக்கங்களாக அமைந்தன.

சூழ்நிலைக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப காவியப் பிரதிகள் எவ்வாறு வடிவம் பெறுகின்றது என்பதற்கு சிலப்பதிகாரக் காவிய எழுத்துப் பிரதியை மையப்படுத்தி தமிழ்நாடு, கேரளம், இலங்கை போன்ற பிரதேசங்களிலே உருவான அளிக்கைநிலைப்பட்ட பிரதிகள் சிறந்த உதரணங்களாகும். தமிழ்நாட்டில் கோவிலன் கதை, கோவலன் கர்ணகை கதை, கோவிலன் சரித்திரம், கர்ணகி மாதநல்கி கோவிலர் கதை, மாதவி கூத்து எனப் பல அளிக்கைநிலைப்பட்ட கதைப்பாடல்கள் உருவாகியுள்ளன. சிலப்பதிகாரப் பிரதியை இக்கதைப்பாடல்கள் நெருக்கமாகப்

பின்பற்றியுள்ளபோதும் ஒவ்வொரு வட்டாரம் சார்ந்தும் வாழும் மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் அமைந்த வியாக்கியானப் பிரதிகளாக இவை அமைந்துள்ளன. முக்கியமாக இக்கதைப்பாடல்கள் தமது சமூகச் சூழலுக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப கண்ணகியை சைவமதம் சார் தெய்வமாகப் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளன (சுதாகர், கு., 2011:26). கோவிலன் கதையில் கண்ணகி தூர்க்கையாகவும், காளியாகவும் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள். இதற்கு மேலாக கேரள நாட்டிலும் இலங்கையிலும் உருவாகிய கண்ணகி கதைப்பாடல்களும் காவியங்களும் பெரும்பாலும் சடங்கு வழிபாட்டுப் புனிதப் பாடல்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

தோற்றம் பாட்டு, நல்லம்மாள் கதை, சிலம்பு வாணிபம், கொயிலாண்டி அம்மன் கதை முதலான கேரள கதைப்பாடல்கள் அந்நாட்டு வட்டார வழக்குகளையும் வழிபாட்டு மரபுகளையும் உள்வாங்கியவையாகும் (மேலது).

இலங்கையிலே சிலப்பதிகார எழுத்துப் பிரதியைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்ற ‘கண்ணகி வழக்குரை, என்ற காவியம் கண்ணகி சடங்குகளிலே பாடப்படுகின்ற அளிக்கைநிலைப்பட்டதொரு காவியமாக விளங்குகின்றது. இக்காவியத்தில் கண்ணகி அம்மனாகக் கட்டமைக்கப்படுகின்றாள்.

அதேவேளை இங்கு கிளைக் கதைகளை உருவாக்குவதிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்காவியத்தின் இரண்டாவது, மூன்றாவது கதைகளான கப்பல் வைத்த கதை, கடலோட்டுகதை

ஆகியன இலங்கை நிலைப்பட்ட ஐதீகங்களைக் கூறுவன. இக்காதைகள் சிலப்பதிகாரக் கதையை இலங்கையின் நிலப்பரப்புடனும் பண்பாட்டுடனும் இணைக்கின்றன. குறிப்பாக கடலோட்டு காதையில் சிலப்பதிகாரக் கதையை இலங்கை மக்கள் மத்தியில் வழங்கிய மீகாமன் - வெடியரசன் பற்றிய கதையுடன் தொடர்புபடுத்தி இக்காவியத்தை இலங்கை ரசிகர்களுக்கு உரியதாக மாற்றியிருக்கின்றனர்.

ஆகவே கண்ணகியின் கதை கூறும் மேற்படி கதைப்பாடல்கள், காவியங்கள் எல்லாம் சமணக் காப்பியமாகக் கருதப்பட்ட சிலப்பதிகாரக் கதையை சைவமதம் சார் கதையாக உருவாக்கியும் தமது நிலப்பரப்பு சார்ந்த மக்களின் வட்டார வழக்குகள், சடங்கு முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றை உள்வாங்கியும் சிலப்பதிகாரத்தைத் தமது பிரதேச மக்களுக்கு உரியதாக மாற்றியிருக்கின்றனர். இந்த அளிக்கைப் பிரதிகள் எல்லாம் சிலப்பதிகார எழுத்துப் பிரதியின் வியாக்கியானங்களாகவே அமைகின்றன.

எனவே, தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் பிரதிக்கும் அளிக்கைக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை நாம் ஏற்றுக்கொண்டாலும் இப்பிரதேசங்களில் வாய்மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் இடையிலான நுட்பமான வேறுபாடுகளை வெவ்வேறாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதில் சிக்கல்கள் உள்ளதைக் காணலாம்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற எழுதப்பட்ட பிரதிகள்

மிகவும் சரியாக வாய்மொழியில் உள்ளதுபோல் எழுதப்பட்ட வடிவத்திலும் உள்ளதாகக் கூறலாம். குறிப்பிட்ட சல ஆற்றுகையாளர்கள் வான்மீகி அல்லது துளசிதாசரின் எழுதப்பட்ட பிரதிகளை வாசிக்கமுடியாது விட்டாலும் அவர்கள் வாய்மொழிப் பாரம்பரியங்களில் பணியாற்றுவதனூடாக இந்தப் பிரதிகளுடன் மிக நெருக்கமான உறவினை ஏற்படுத்திக்கொள்கின்றனர்.

தென்கிழக்காசியாவில் சில பிரதேசங்களில் எழுதப்பட்ட இராமாயண, மகாபாரதப் பிரதிகளுக்கும் அக்கதைகளின் அளிக்கைகளுக்கும் இடையில் சுதந்திரமான தொடர்பு காணப்படுகின்றது. கேரளா, யாவா முதலான பிரதேசங்களில் வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தினுள் இந்தப் பிரதிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற மதிப்புணர்வானது எழுதப்பட்ட பிரதிகளுடன் கொண்டுள்ள நெருக்கமான உறவைவிட (Familiarity) மிகவும் உயர்வானதாக உள்ளது (Burkhalter Flueckger and Laurie J. Sears 1992: 10).

மற்றுமொரு அம்சம் காவியங்கள், அவற்றின் பாட எல்லைகள் தொடர்பாக தென்னாசிய, தென்கிழக்காசியர்களின் மனப்பாங்கில் உள்ள வேறுபாட்டுக்கான ஒரு காரணம் அவை அவர்களது சமுதாய நிலையில் மதசம்பந்தமானதும் சடங்கு சம்பந்தமானதுமான பிரதிகளாக இருப்பதாகும். இந்தியாவில் காவியப் பாரம்பரியங்களின் 'ஆழ்ந்த அமைப்பை' 'பக்தி' பாதுகாப்பதாக கருதப்படுகின்றது. இந்தியாவில் காவியங்கள் சமயப் பாரம்பரியங்களில் தொடர்ந்திருக்கின்றன - அது நவீன இந்து

மதத்தின் நடைமுறையிலும்
அவசியமானதாகத் தொடர்கின்றது.

இந்தியாவில் இராமாயண, பாரதங்களின்
விசித்திரமான மாற்று வடிவங்கள்
உண்மையானவையாகவும்
பிரபலமானவையாகவும்
புனிதமானவையாகவும் இருப்பதாக
தென்னாசிரியர்கள் வாதிடுகின்றார்கள். இது
தென்னாசியாவில் இந்தக் காவியப்
பிரதிகளுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் சடங்கியல்
பாரம்பரியத்தின் வலிமையாக உள்ளது.
இச்சடங்குத் தன்மை அப்பிரதிகளை
தென்கிழக்காசியாவின் அனுபவத்தில் உள்ள
அதிகரித்துவரும் சமயச்சார்பற்ற பிரதிகளில்
இருந்து பாதுகாக்கின்றது. கேரளாவில் நிழல்
பொம்மலாட்ட அளிக்கைப் பாரம்பரியத்தின்
சடங்கியல் தன்மையானது கேரள ராமாயணப்
பாரம்பரியத்தின் எழுதப்பட்ட பிரதிகளின்
எல்லைகளின் மாற்றமுறும் தன்மையைவிட
உறுதியானதாக இருப்பதாக விளக்வேன்
அடையாளப்படுத்துகின்றார் (மேலது: 11).

எவ்வாறாயினும் பல தென்கிழக்காசியப்
பகுதிகளில் இந்தக் காவியக் கதைகள்
அவற்றின் பழைய சமயப் பாரம்பரியப்
பண்பிலிருந்து படிப்படியாக விடுபட்டுள்ளன.
உதாரணமாக, மத்திய இந்தியாவில் ராமலீலா
அளிக்கைகளில் தசரத மன்னனால்
சந்ததிக்காகச் தியாகம் செய்யும் நிகழ்வில்
மலட்டுத் தன்மையான பெண்கள் நேரடியாகப்
பங்குபற்றுகின்றார்கள். இவ்வாறு
பங்குபற்றுவதனால் தாம் தாய்மை
அடையலாம் என்று அப்பெண்கள்
நம்புகின்றனர்.

தென்னிந்தியாவில் இராமாயண தமிழ்
பொம்மலாட்ட அரங்க ஆற்றுகைகளில்
இராவணனின் இறப்புடன் முடிகின்ற ஒவ்வொரு
அளிக்கைகளின் முடிவுகளும் தீங்குகளின்
அழிவின் அடையாளமாகப்
பார்க்கப்படுகின்றது. மாறாக இஸ்லாமிய
நாடுகளான மலேசியா, இந்தோனேசியா
ஆகியவற்றில் இந்தப் பிரதிகள் சமய
முக்கியத்துவத்தைவிட சமூக முக்கியத்துவம்
மிக்கவையாக இருக்கின்றன. இருப்பினும்,
குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விடயம் என்னவென்றால்,
தென்கிழக்காசியாவில் அளிக்கை
செய்யப்படுவதாக இருக்கும் சில தனி
நிகழ்வுகள் (உபகதைகள்) இன்னும்
வியப்புக்குரிய ஆற்றல்களைக்
கொண்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன.
உதாரணமாக, மலேசியாவில் இராவணனின்
மரணத்தை விபரிக்கின்ற கதை வழக்கமான
அளிக்கையாக இருந்தபோதும் இறப்பைப்
பற்றிய சித்திரிப்பின்போது செய்கின்ற
குறிப்பிட்ட சடங்குகள் சமயம் சார்ந்த
சிக்கல்களின் நிமித்தமாகச் செய்வதாக
இருக்கவில்லை.

மேலும் இராமாயண, மகாபாரத அளிக்கைகள்
அரசியல் மதிப்பீடுகளை வற்புறுத்துவதற்கும்
பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. உதாரணமாக,
சுகர்னோவின் மக்களாட்சி நிலவிய
காலகட்டத்தில் யாவாவில் காவிய வீரர்கள்
குறிப்பாக மார்க்சிய உரையாடலை
வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.
அதே துணைக்கதை யாவாவில் அவ்வாறே
அளிக்கை செய்யப்படுகின்றது. அந்த
அரங்கேற்றத்தில் சிறந்த மன்னனின்
வீழ்ச்சியானது அரசாங்கம் அரசியல்
அதிகாரத்தில் தனது நேர்மையான

தன்மையிலிருந்து விலகுவதை எடுத்துக்காட்டுவதைச் சுட்டுவதாக அமைகின்றது. அதேசமயம், மலேசிய, இந்தோனேசிய காவியப் பாரம்பரியங்களில் பொருத்தமற்ற வழிகளில் அதிகரித்தளவிலான மதச்சார்பற்ற காவிய நாயகர்களையும் காவியக் கதைகளையும் மாற்றியமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் (மேலது: 10-11).

சமயப் பண்பில் இருந்து தென்கிழக்காசியக் காவியங்கள் விடுபடுவதானது தென், தென்கிழக்காசியப் பிராந்திய இராமாயண, மகாபாரத பாரம்பரியங்களுக்கு இடையில் உள்ள ஒத்த தனித்தன்மைகள் பலவற்றில் ஒன்றாக இருக்கின்றது. அந்தவகையில் சமகால அளிக்கைப் பாரம்பரியத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் நவீன கல்வி முக்கிய செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது.

புலுய்கிகர் நவீன கல்வி இராமாயண வாய்மொழி அளிக்கையில் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்பதையும் பார்க்கின்றார். விருத்தியடைந்த எழுத்தறிவானது இப்பிரதியின் எல்லைகளை மிகத் திடமாகவும் தரப்படுத்தப்பட்டதுமான வழிகளிலே மறுவரையறை செய்துள்ளதாக அவர் கருதுகின்றார். நவீன கல்வியானது சமகால அளிக்கைப் பாரம்பரியத்தைப் பாதிப்பதில் முதன்மையான காரணியாக இருப்பதை சீயஸ்ஸும் அடையாளப்படுத்துகின்றார் (மேலது:7-8). அவ்வாறே இந்த அளிக்கை வடிவங்கள் மொழியியல் மாற்றம், நவீன தொடர்பாடல் ஊடகங்களின் அறிமுகம் என்பவற்றினாலும் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டனவாக உள்ளன.

நவீன கல்வி வழங்கிய நவீன அரங்கு பற்றிய அறிவு ராமாயண, மகாபாரத அளிக்கை வடிவங்களிலே ஏற்படுத்திய தாக்கத்துக்கு இலங்கையில் பேராசிரியர் மௌனகுருவால் அளிக்கை செய்யப்பட்ட 'ராவணேசன்' கூத்து ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். கம்பனின் கம்பராமாயண எழுத்துப் பிரதியின் இராவணன் வதைப்படலத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டு அளிக்கை செய்யப்பட்ட இந்த அளிக்கை நவீன அரங்க உத்திகளை உள்வாங்கியும் மனித உணர்வுப் பிளிப்புகளின் வெளிப்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்தியும் முக்கியமாக சமகால மனித அவலங்களைக் குறியீடாகக் கொண்டதாகவும் அமைந்தது.

அநேகமாக, முன்னைய மதச்சார்பான தன்மையில் இருந்து தென்கிழக்காசியக் காவியப் பிரதிகள் விடுபட்டுள்ளமையானது, அப்பிரதிகளினுடைய சடங்கியல்சார் எல்லைகளில் இருந்து அந்தப் பிரதிகளைத் தளர்த்துவதை ஊக்கப்படுத்தியிருக்கின்றது.

4. ஆய்வு முடிவு

எனவே, வாய்மொழி, எழுத்து என்னும் இரு ஊடகங்களின் ஊடாகவும் கடத்தப்படவும் பேணப்படவும் கூடுமாக இருக்கின்ற பாரம்பரியங்களின் வாய்மொழி அளிக்கைகளை மதிப்பீடு செய்கின்றபோது அவற்றின் பாட எல்லைகள் அடிக்கடி மாற்றமுறுவதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய பிராந்தியங்களில் வாய்மொழி, எழுத்து வடிவங்களுக்கு இடையே காணப்படுகின்ற இடைவினைகளும் வேறுபாடுகளும்

இத்தகைய பிரதிகளின் எல்லைகள் பேணப்படுவதற்கு கடினமானவை என்பதை உணர்த்துகின்றன. மேலும் இந்த எல்லைகள் மாற்றமுள்ள தன்மை உடையனவாகவும் சிக்கலான தன்மை உடையனவாகவும் இருப்பதோடு சமூகங்கள் நவீன கல்வி, தொழில்நுட்பம், இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் செல்வாக்கு என்பவற்றுக்கு உட்படுவதன் காரணமாக இந்த எல்லைகளுக்கு இடையே இருக்கும் வேறுபாடுகள் மறைந்தும் மாற்றங்களைப் பெற்றும் வருகின்றன.

தென், தென்கிழக்காசியாவில் இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலான இலக்கியப் பிரதிகளுக்கும் அவற்றின் அளிக்கை வடிவங்களுக்கும் இடையிலான சிக்கலான உறவுகள் பற்றிய அம்சங்கள் வாய்மொழி, எழுத்தறிவு தொடர்பான கோட்பாட்டியல் கருத்தாடல்களின் முக்கியமானதொரு பகுதியாக இருக்கின்றது. இந்த அணுகுமுறை தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய புலமையாளர்களுக்கு இடையிலான திறந்த உரையாடலாக இருப்பதோடு இந்தச் சமூகங்களில் பாட எல்லைகள் பற்றிய கற்கைக்கு மிக்க பயனுள்ளதாகவும் இருந்திருக்கின்றது.

எனவே, இத்தகைய உரையாடல்கள், ஆய்வுகள் இலங்கை போன்ற நாடுகளிலும் மேற்கொள்ளப்படுதல் அவசியமாகும். முக்கியமாக பரந்த அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் இலக்கியப் பிரதிகளதும் அவற்றின் அளிக்கைகளதும் உள்ளூர் கருத்தியல்கள் ஆராயப்படுதல் வேண்டும். இதனூடாக எமது தனித்துவமான இலக்கிய மரபின் பண்புகளை, அவற்றின் வளத்தினை அடையாளம் காணமுடியும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Joyce Burkhalter Flueckger and Laurie J. Sears (Ed), 1992, Boundaries of the text- Epic Performances in South and Southeast Asia, The University of Michigan, America: Centre for South and Southeast Asian Studies.
2. சித்திரலேகா,மெள., 1997, 'மட்டக்களப்புக் கவிதைப் பாரம்பரியம்: விவாதத்திற்கு அடிப்படையான சில அவதானங்கள்', 'தேனகம்', மட்டக்களப்பு: பிரதேச கலாசார பேரவை, மண்முனை வடக்கு பிரதேச செயலகம்.
3. சுதாகர், கு., 2011, கண்ணகி கதைகள், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.
4. மெளனகுரு. சி., 1998, மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள், மட்டக்களப்பு: விபுலம் வெளியீடு.
5. வானமாமலை, நா., 1964, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், சென்னை: செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

